

Lapsi kulki kepsutteli,  
jalka pieni piiperteli  
askelilla lyhkäisillä  
pihapiiriänsä talsi.  
Siinä hänen maailmansa,  
olo onnellinen siellä.  
Rappusilta portin luokse,  
sieltä tuttuun tupahan,  
äidin hellän hoivatessa,  
kannellessa maammosensa.

Vuodet vierä, kasvoi lapsi,  
pidemmäksi jatkui käynti,  
kotikaan ei miellyttänyt,  
ympäristökin tukala.  
Veti mieli maailmalle,  
ajatukset kauemmaksi,  
kaupunkihin kultaisehen,  
etsintään elämän onnen.

Vaan ei kultaa kuulununna,  
onnea ei löytynynä,  
leikin leipääkään ei syöty  
karun maailman kädestä.

Kotimökki mieleen muistui  
ja sen hellä hengetärkin,  
armahainen kultaäiti,  
uskollinen uurastaja.

Enääpä ei milloinkana  
syliin maammon mahtununna,  
elettiinhan vierahissa  
kylän kylmän helmasessa.

Vieri vuodet, kymmenetkin  
elon tietä taivaltaissa,  
askel tuntui raskahalle,  
vähä isiksi muuttui voimat.

Teki mieli lapsuusmaille,  
rakkahille raunioille,  
vaikkei ollut hoivaajata,  
tervetulleeks' lausujata.

Yksinänsä nyt on vanhus

## Elon päivän pyörteissä

Kirjoittanut Helmi Latva

---

muistellessa mennehiä,  
lapsuusaikaakin rakasta.  
Lyhyt taasen askeleensa  
rappusilta portin luokse,  
siitä tuttuhun tupahan.